

FECSCKE CSABA

Gyökerek

*kévéét köt serényen bajladoxva
eleven sárga kereszték követik útját
a dombon amelyre fáradtan könyököl a
nyári ég a tarló fakír-szőnyege mardossa
talpát de észre sem veszi teste erővé
cállá változik most csak az létezik
amit csinál fölnyalából egy ölnyi búzát rátérdel
megköti erősen szét ne hulljon így balad előre
mögötte a rendbetett világ a libegő nap
tarkójára csurgatja forró nyálát lassan
bekormozódik a mező este lesz az égaján
mint koporsósözögek kiütököznek a csillagok*

*sírásók jönnek egy másik időben sáros
csizmában mintha csatornából menekültek volna
korsójukban a maradék bor kotyog agyukban
egy arc emléke maradék-nyár maradék-élet kihűlt az ágy
ahol aludt ahol gyermekeit nemzette
hiányát kétségbeesetten cikázzák körbe gondolataim
mint vihar előtt templomtornyot a fecskék
talán ő is csak úgy tévedt ide a többiekkel
akiknek a kérdéseire senki sem felelt komorak voltak
akár a fenyők fölészántották a földet vetettek és
arattak míg össze nem csapódott mögöttük a levegő
már csak nyomaikat látni itt ahol mésző
fehérlék a domboldalon s fű nő és gyökerek ágaznak el
a földben a menekülő élet labirintusai*

Dosszié

Álom

*Nakonxipánban hull a hó,
hull a menny barackvirága.
Csönd lép puhán az elhaló,
alélt mondatok nyomába.*

Őszi etűd

*Gordonka bangú darázs az őszben
rőt szőlőlevelek között matat,
meglapul egy-két töppedő szem,
a nyár méze lassacskán elapad.*

Meddő táj

*Megcsillannak lenn a vadvizek,
fattyú tavacskákat dajkál a rét,
a szélnek, mely arcába libeg,
föltárja sírva magtalan ölet.*

A túlélő

*A megsebzett rétegek alatt
sárguló csontok, fossziliák.
A temetőt övező falat
benőtte a bajnalkavirág.*

Erdőn

*Tölgy-árnyék, surrogó madárszárny,
a féreg sikálta őzkoponya
falát áttörve nő a páfrány:
halál egén az élet mosolya.*

Didergő

*Csattog a levegő szürke vászna,
bíbor vércseppeket ejt rá a som.
Itt bolyong az ősz, a nagy parázna,
nyúlós nyála már a virágokon.*

Kép

*Azúr kékségben fehér vitorla,
láthatatlan kéz a vízre verset ír.
Felhő akad a templomtoronyra,
és libeg, mint parkőr botján a papír.*

Paul Klee

*Fejjel lefelé repül egy madár,
a tájat kék füttyök füstje lengi be,
itt egy piros pötty magára talál,
léba fehérről úszik át a semmibe.*

Homokbánya

*Elbagyatott, szürke homokbánya,
olykor unottan a homok leperereg,
lám ennyi az idő hozományja:
véletlen mozgás, vérző hang-sebek.*

Isten

*Így képzelem el őt:
kiálló szeg a falban,
hogy létem, ha levetem,
majd arra akasszam.*

Levél odaátra

*mire ez a levél ugyan mire
gyónni akarok bocsánatot kérni
megbocsátani méltatlankodni
ebhez is abhoz is késő mindenbez
késő van már a megnyugvás vézna
öröméhez is amit én írok te nem olvashatod*

[*Fecske Csaba versei*]

amit én mondok te nem hallhatod
 viszont amit te nem mondasz mert nem
 mondhatod túl bangosan visszabangzanak bennem
 szavakká mondatokká áll össze pereg szét némaságot
 ez a tegezés is mire való soha az életben
 nem tegeztelek ez a mi családkban nem volt szokás
 talán jobb lett volna közvetlenebb intimebb a kapcsolatunk
 bár nem hiszem hogy ezen múlt volna
 mi volt hát az a fal ami közöttünk állt vasbetonnál
 keményebben áttörhetetlenül
 az a pofon kamaszkoromban jut eszembe jogos volt
 meg kell mondanom már meg kellett volna rég
 nem is a pofon fájt de sírni látni az apámat
 nagyobb büntetés annál nem lehet
 azok a könnyek sírkövednél fájdalmasabban
 ragyognak a fényben az itt ólálkodó időben
 hogy azt se tudom már mit akartam...

FECSCKE CSABA (1948) Miskolcon élő költő, író, publicista. Legutóbbi kötete: *Visszalopott idő* (2008).